

рівнем доходу.

Ключовою перевагою системи охорони здоров'я, які фінансуються за приватною (підприємницькою) моделлю, є висока якість медичного обслуговування, створення широких можливостей для функціонування високотехнологічних клінік з кваліфікованим медичним персоналом, інтенсивний розвиток інновацій, профілактика здорового способу життя, що дозволяє знизити рівень захворюваності та витрат на медичне обслуговування.

До недоліків приватної (підприємницької) моделі фінансування системи охорони здоров'я можна віднести наступні:

- по-перше, держава в рамках виконання соціальних функцій прагне різними способами впливати на діяльність приватних страхових компаній та контролювати рівень цін на медичні послуги,
- по-друге, обсяги та якість медичної допомоги залежать від розміру грошових коштів, які пацієнт має змогу витратити на лікування, а тому постійне зростання вартості програм медичного страхування призводить до неможливості їх оплати окремими категоріями громадян, відтак якісна медична допомога стає недоступною для найбільш вразливих верств населення.
- по-третє, через високу вартість програм медичного страхування вони є недоступними для малозабезпечених громадян.

Отже, проведене дослідження передового зарубіжного досвіду фінансування систем охорони здоров'я засвідчує, що існуючі в сучасному світовому співтоваристві три альтернативні моделі фінансування медичної галузі дозволяють доволі ефективно забезпечувати медичне обслуговування населення. Разом з тим у світі спостерігається тенденція до постійного зростання вартості медичного обслуговування, а отже й до збільшення витрат на фінансування сфери охорони здоров'я. Тому виважений підхід до стратегічного планування фінансового забезпечення медичної галузі дасть змогу створити насправді ефективну систему охорони здоров'я, що матиме стійкий кредит довіри та підтримки громадян.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Досвід країн Європи у фінансуванні галузі охорони здоров'я. Уроки для України. URL: https://eeas.europa.eu/archives/delegations/ukraine/documents/virtual_library/14_reviewbook_uk.pdf (дата звернення: 2.04.2018).
2. Карпущин Н., Комуницька М. Класичні моделі фінансового забезпечення охорони здоров'я. *Світ фінансів*. 2008. №1(14). С. 110–117.
3. Tanner M. *The Grass Is Not Always Greener: A Look at National Health Care Systems Around the World // Policy Analysis*. 2008. № 613. P. 1–48.

Винник Тарас Миколайович, магістрант,
Вакун Оксана Володимирівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів

БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК ГРОШОВИХ КОШТІВ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Грошові кошти є об'єктом вивчення багатьох економічних наук і як досить

широке поняття розглядається науковцями з різних точок зору. Як особливий товар гроші виникли стихійно в процесі розвитку товарного виробництва та обміну. Зберігають притаманні товару властивості – споживчу вартість та вартість і водночас у певному розумінні протистоять іншим товарам.

При вивченні досліджень науковців з питань бухгалтерського обліку грошових коштів наочно постає проблема розбіжності в підходах не лише стосовно тлумачення змісту грошових коштів (потоків) як об'єкта обліку та аналізу, а й стосовно визначення самої термінології, що вимагає більш детального розгляду даного питання.

У сучасних умовах гроші є неодмінним атрибутом господарської діяльності. Усі операції, пов'язані з поставками товарно-матеріальних цінностей, виконанням робіт чи наданням послуг, завершуються грошовими розрахунками. Залежно від форми коштів, у якій їх використовують, розрахунки поділяються на дві сфери, як зображено на рис. 1.

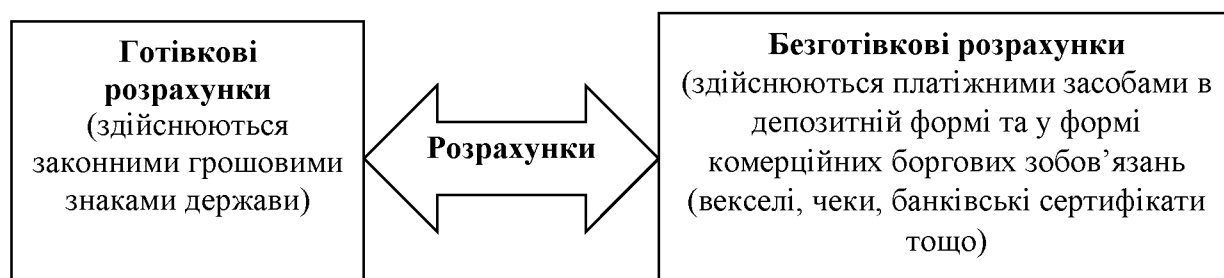

Рис. 1. Сфери поділу розрахунків

Безготівковий обіг грошей має певні переваги порівняно з готівковим, зокрема:

- прискорюється обіг грошових коштів суб'єктів господарювання ;
- значно скорочуються витрати обігу;
- збільшуються можливості держави щодо регулювання грошової маси.

Тому в країнах з розвинутою ринковою економікою скорочується сфера готівкових розрахунків, що значною мірою пов'язано з широким розвитком електронної системи розрахунків.

Організаційно безготівкові розрахунки поділяються на міжбанківські та міжгосподарські. Міжгосподарські безготівкові розрахунки здійснюються шляхом запису за рахунками в банку, коли гроші списуються з рахунку платника й записуються на рахунок отримувача. Міжбанківські розрахунки обслуговують відносини між банками.

Організація безготівкових розрахунків повинна відповідати конкретним вимогам, які обумовлені інтересами розвитку економіки. Основна з них – забезпечувати своєчасне отримання кожним підприємством грошових коштів за поставлену ним продукцію та надані послуги, чим сприяти прискоренню обігу оборотних коштів.

Механізм організації безготівкових розрахунків при здійсненні розрахункових операцій складається з: сукупності принципів їхньої організації; із конкретних умов господарювання; сукупності вимог що до їхньої організації,

які впливають з форми безготівкових розрахунків; способів безготівкових розрахунків; документообігу, що властивий певній формі безготівкових розрахунків.

За будь-якої форми безготівкових розрахунків користуються тим чи іншим способом платежу, який визначається порядком та умовами виконання суб'єктами господарської діяльності грошових зобов'язань одного перед одним. Бухгалтеру при відображенні операцій з грошовими коштами необхідно володіти повною інформацією про всі можливі форми безготівкових розрахунків, знати їх особливості, що забезпечить високу якість облікового відображення.

Мельник Наталія Юрківна, *магістрантка*,
Ляхович Галина Іванівна, *д.е.н., доцент*,
професор кафедри обліку та фінансів

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОБЛІКУ ВЕКСЕЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ

Застосування вексельного обігу, особливості його правового регулювання, правильної організації документального відображення господарських операцій з векселями та їх обліку, потребують глибшого вивчення та усвідомлення ролі векселя в сучасних умовах господарювання. Саме тому, необхідним є проведення аналізу нормативних документів, що регламентують порядок функціонування вексельного обігу та його обліку.

Проблема вексельного законодавства полягає в тому, що однозначно не визначено ієрархію основних нормативних документів, що регулюють вексельний обіг в Україні, зокрема щодо співвідношення положень Женевських конвенцій та національного вексельного законодавства, що призводить до вирішення спірних питань в судовому порядку.

Правовою основою обігу векселів в Україні є законодавчі акти, розроблені згідно з положеннями Єдиного вексельного закону, ухваленого Женевською вексельною конвенцією. У липні 1999 р. Верховна Рада України ухвалила три закони про приєднання до трьох Женевських вексельних конвенцій 1930 року (Конвенцій № 358, 359, 360).

Система правового регулювання бухгалтерського обліку змішаних активів здійснюється міжнародними, державними та місцевими органами влади на певних ієрархічних рівнях щодо яких охарактеризовано кожен з складових змішаних активів (рис. 1).